

வலிமனை' என்ன எனப் பதனை மற்றவர்களுக்கும் காட்ட, 'நாள்கைக்கு ஏதாவது சாமானை உடகைக் கவணும்' என்று தனக்குள் முடிவெடுப்பது, அக்குழந்தையின் சாதாரண மனவளர்ச்சி. அக்குழந்தையின் வாழ்க்கையில் நேர் கொண்ட குடும்பத்து வன் முறைகளால் . எப்படி அசாதாரணமாகப் பட்ட விட்டது என்பதைக் காட்டுகிறது. வன்முறை என்பது, ஒரு குழந்தையின் பாதுகாப்புத் தளமான குடும்பத்தில் மட்டுமல்ல, சமுதாய நல்லுணர்வு, அரசியல் முன்னெடுப்புகளையும் அழித்துவிடும் ஒரு பயங்கர ஆயுதம் என்பதை இக்கதையின் ஒரு வரிமிகத் தெளிவாக உணர்த்துகிறது.

குடும்பத்தில் நடக்கும் பல பிரச்சினைகளால், அந்தக் குடும்பத்திலுள்ள குழந்தைகளின் எதிர்காலம் சிதைவதைத் தடுக்க அரசுகள் அந்தக் குழந்தைகளைத் தாய் தகப்பனிடமிருந்து அகற்றுவது பல நாட்களிலும் நடக்கும் விடயமாகும். ஆனால், தாய் தகப்பனிடமிருந்து குழந்தைகளை அகற்றுவதில் மறேக் குடும்பங்களைப் பொறுத்தவரையில், கனடா இரண்டாமிடத்தினைப் பெறுகிறது. பிரான்ஸ் நாட்டில் 1.2 விகிதமான பிள்ளைகளும், கனடாவில் 1.1 விகிதமான குழந்தைகளும் சோசியல் சேர்விஸின் பாதுகாப்புக்காக வளர்கிறார்கள். பிரித்தானியாவில் இந்தத் தொகை 0.55 மட்டும். கனடாவில் அரசு பாதுகாப்புக்காக வளரும் 30.40 விகிதமான குழந்தைகள் அந்நாட்டின் முத்தகுடியினரின் குழந்தைகள் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்திய உபகண்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் குழந்தைகளின் தொகை தெரியவில்லை. தாய் தகப்பனிடமிருந்து பிரிந்து வாழ்வதால்; குழந்தைகளின் எதிர்காலம் பலவிதத்திலும் பாதிக்கப்படலாம். அவர்களின் உடல் உள்கல்வி வளர்ச்சியில் பல தளர்வுகள் நிகழலாம். உதாரணமாக ஓர் அன்பான வீட்டில் தாய் தகப்பன் இருவரின் அன்பிலும் பாதுகாப்பிலும் வளரும் குழந்தைகளை விட, ஒட்டுமொத்த அன்பற்ற யாரோ வீட்டில் வளர்ப்போது அவர்களின் முழுத்திறமையும் வெளிப்படாது போகலாம்.

இவருடைய பதினாறு கதைகளில் இருக்கதைகள் இப்படியான கதைகள் என்பதைப் பார்த்து, கனடாவில் வாழும் தமிழர்களில் 12.5 குழந்தைகள் இந்த நிலைக்கு ஆளாகிறார்கள் என்ற களேவி வந்தது. இவர்களுக்கு உதவி செய்யும் தமிழர்களால் உண்டாகப் பட்ட அமையப்புகள் இருக்கின்றனவா என்றும் தெரியாது.

ஸ்ரீ ரஞ்சனியின் சிறுகதைத் தொகுப்பின் தலையங்கமான, 'உதிர் தலில்லை இனி; என்ற பெயரைத்; தாங்கிய இவரின் ஆறாவது கதை, காதலிற் தோல்வியுற்ற ஒரு பெண், மீண்டும் அவளது பழைய காதலரைக் காணும் போது எழுந்த மனத்துயரைத் தொடர்ந்து, சூயஸ்லமாக என்னையா பாவித்து முடித்து இந்த மனிதனாக காக ஏன் நான் இவ்வளவு நாளும் என்னையெவரத்தி, ஓடுக்கி வாழ்ந்தேன் என்று தன் வாழ்க்கையை அலசும் ஒரு பெண்ணைப் பற்றிய கதை. இது 2010; ஆண்டில் முத்தரமும் 2014ம் ஆண்டு இரண்டு முறை பதிவாகியிருக்கிறது. 1984ல் எழுதப்பட்ட இவரின் முதலாவது கதையான, 'கனவர்கள் கற்பனைகள்' என்ற கதையின் கருத்துக்கும் உள்ள வித்தியாசம் இந்த எழுத்தாளர் என்னவென்று பதிப்படியாகத் தன்படையப்புகளில் தன்னம்பிக்கைகொண்ட பெண்களைப் பிரதிபலிக்கிறார் என்பது புரியும்.

ஸ்ரீ ரஞ்சனி தலைப்பளையிலிருந்து சின்று கனடாவில் வாழ்கிறார். இலங்கைப் பேரரசைப் பல கலகக் கழகத்தின் விஞ்ஞானபட்டதாரியான ஸ்ரீ ரஞ்சனிக் குமரீ என்று பெண்குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள். கனடாவில் மொழி பெயர்ப்பாளராகவிரும்புகிறார். இவர்

இலங்கையில் பதித்த பதிப்புக்கும் இவர் கனடாவில் தொடரம் வலேகைக்கும் ஒருசமந் தமும் கிடயைாது. இவர் கனடாவில் உத்தியோக ரீ தியாக சில தமிழர் களின் சோகமான. சோதனைகள் நிறைந்த உலகத்தகை காணுகிறார். தலைப்பளையை ஞாபகப் படுத்தும் கதைகள் எதுவும் கிடயைாது. அதமொதிரி, கனடாவில் வாழும் வறேறின மக்களுடனான இணைவுகள் நெருங்களைச் சார்ந்த உறவுகளின் அடிப்படையிலும் எந்தக் கதையும் கிடயைாது. அன்னியர்கள் தமிழர்கள் சந்திக்கும் உத்தியோகஸ்தர்களாக வந்து போகிறார்கள்.

இந்தத் தொகுதி அவருடைய இரண்டாவது சிறு கததைத் தொகுப்பு.இதில் 1984ம் தொடக்கம் 2017ம் ஆண்டுவரை எழுதப்பட்ட பதினாறு கதைகளிருக்கின்றன.33 வருட காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்ட இக்கதைகள்,புலம் பெயர் தமிழர்களின் வாழ்க்கையிடாக அவர்கண்ட அனுபவங்களின் பல பரிமாணங்களதைத் தொடர்ச்சு செல்கின்றன. தவிர்க்க முடியாத பல காரணங்களால் சாந்த இடத்தவிட்டு அன்னியமான சமூகத்தில் தள்ளப் பட்ட மனிதர்கள் தங்கள் கலாச்சாரம் சாராத இன்னொரு கலாச்சார ஆளுமகை குளத் தங்கள் வாழ்க்கையை அமதை துக்கொள்ளும் போது எதிர்நோக்கும் பல பிரச்சினைகள் சில கதைகளில் இடம் பெறுகின்றன.

சீ தனம் என்பது வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கக் கொடுக்கப்படும் 'முதல்' என்ற கருத்தைச் சொல்லும் கணவனின் பச்சுடன் இவரின் முதலாவது கதையான 'மனக்கோலம்' ஆரம்பிக்கிறது. தற்போது பெரும்பாலான பெண்கள் வலேகைக்குப் போய் உழகைக்கும் பெண்களாக இருக்கிறார்கள். ஆனாலும் அவர்களிடமும் சீ தனம் எதிர் பாரக் கப்படுகிறது. ஆங்கில நாட்டில் உழகைக்கும் கணவனும் மனைவியும் வாழ்க்கையின் ஆரம்பத்திலேயே தங்களின் வருமானத்திற்குறிப்பதங்கள் எதிர்கால திட்டங்களை அமதை துக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் காலம் காலமாக எங்கள் சமூதாயம், வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கும் போது பெண்களின், 'முதல்தான்' அததியாவசியமாகப் பாரக் கப்படுவதும் எங்கள் கலாச்சாரத்தில் ஆண் என்பவர் திருமண வாழ்க்கையில் மிகவும் முக்கியமான விலைபொருளாகிறார் என்பதும் அந்த விலை அவருக்குக் கிடகை காவிட்டால் வாழ்க்கையில் பல பிரச்சினைகள் தலதைக்கும் என்ற பதை அக்கதை சொல்கிறது. இவரின் 2010ம் ஆண்டு எழுதிய கதையில் வரும் கதாநாயகி மாதிரி 'எனது திறமையில், எனது சூயமையில் வாழ்ந்து காட்டுகிறேன் பார்' என்ற சவாலதை தனக்குள் எடுத்துக் கொள்கிறாள். 1884ம் ஆண்டுக் கதாநாயகி, 'ஏதோ கடமை என்ற நிலையில் வாழ்வு வந்து விட்ட வேளையில் அவனது மீன்று வயதுக் குழந்தை காயத் திரியுடன் தான் அவனது பொழுதுகள் கழிந்து கொண்டிருக்கின்றன' என்று எழுதுகிறார். இதில் ஏனோ தானோ என்று வாழ்க்கையைக் கழிப்பவர் அவனா அவளா என்ற குழப்பம் இருந்தாலும் அந்த உப்புச் சப்பற்ற திருமணவாழ்வில் இருவருமே ஏதோ ஒரு வெறுமையில் பொழுதைக் கழிப்பார்கள் என்று நினகை கத்தோன்றுகிறது.

இக்கதைகள் பலவும் குடும்பங்களமைமையமாக வதைத்து எழுதப்பட்டவை. வாழ்க்கை என்ற வண்டியை நகர்த்த உடலாலும் உள்ளத்தாலும் ஒன்றுபட்ட கணவன் மனைவி இருவரினதும் சங்கமமில்லை என்றால் வரும் ஏக்கத்ததைப் பிரதிபலிக்கிறது இரண்டாவது கதையான 'கனவுகள் கற்பகளை'. மறே குறிப்பிட்ட கதைகள் தாய்நாட்டிலும் புலம் பெயர் நாடுகளிலும் வாழும் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பவை. அவகைக் கணவன் மனைவியர்களின் பதிப்பு வித்தியாசமும் காரணியாக இருக்கும் என்கிறது இக்கதை.

மீன்றாவது கதை. 'யுதார்த்தம் புரிந்தபோது' என்பது மாணவி-ஆசிரியர் இருவருக்கும் வரும் ஈரப்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டது. பரோணமை கொண்ட ஆசிரியர்கள்

Written by - இராஜசே வரி பாலசுப் பிரமணியம் -
 Wednesday, 01 May 2019 04:04 - Last Updated Wednesday, 01 May 2019 13:44

பெண்களிடமுள்ள தனித்துவத் திறமையை அடையாளம் கண்டு அந்த மாணவிகளின் வாழ்க்கையின் வழியை மாற்றி முன்னேற்றி விடுகிறார்கள். கிராமத்து மாணவியான எனக்கு.என்னை ஊக்கப்படுத்து திப்பிப்பில் அக்கறையை உண்டாக்கிய திரு அரசரத்தினம் மாஸ்டர் என்பவர் கிடதை திருக்காவிட்டால் என வாழ்க்கை என்னமாதிரி இருந்திருக்கும் என்ற எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் ஆசிரிய தொழிலுக்கு வந்தவர்களில் ஒருசிலர் தங்கள் மாணவிகளை என்னமாதிரித் திசை திருப்ப முயல் வார்கள் என்பதற்கு எங்கள்குத்துத் தெரிந்த பல கதைகளை இங்கு பச்சுப்பொருளாக எடுக்கலாம். அப்படியான ஒரு ஆசிரியரிடமிருந்து கெட்டித்தனமாக விலகிக் கொண்ட ஒரு மாணவியின் கதையைப் படம் பிடிக்கிறது மறே குறிப்பிடப் பட்ட கதை.

'வெளியீட்டு விழா'. என்ற கதை தற்போதைய 'புத்தக வெளியீட்டுகள்' எவ்வளவு துடிமம் ஒரு சடங்காக மாறியிருக்கிறது என்பதைச் சொல்கிறது. இன்றெல்லாம் புத்தக வெளியீட்டுகள் நடப்பது ஏதோ ஒரு கல்யாண விழாமாதிரிப் பரிமாணமெடுத்து திருக்கின்றன என்பதை இவர் ததர்ப்பமாகச் சித்திரித்திருக்கிறார். எனது நனைவின படி ஒரு கால கட்டத்தில் இலங்கை எழுத்தாளர்களின் வெளியீட்டுகள் மிகவும் காரசாரமாகவிருக்கும். அந்தப் புத்தகத்தை வாசிக்கும் ஆர்வத்தில் வந்திருக்கும் கட்டிடம் மிகச் சிறியதாகவிருந்தாலும் கருத்துப் பரிமாறல்கள், தரக்கங்கள் என்பன தாராளமாகவிருக்கும். எத்தனையோ விதமான அரசியற் கருத்துக்கள் அலசப்படும். ஒரு சர்வகலாசாலை விரிவுரகைக் குப்போய்ப்பல விடயங்களை அறிந்த மகிழ்ச்சி மனதில் வரும்.கடசையில் ஒரு தனேரூம் வடையுடன் கட்டிடம் முடியும். ஆனால் இப்போதெல்லாம் நாவல்கள் என்றால் என்ன என்று தெரியாது. இலக்கிய ரசனையைற்ற பலர் 'எழுதியவருக்குத் தெரிந்தவர்கள் என்பதால் மண்டபத்தை நிறைத்திருப்பார்கள். பொன்னாடையோர்த்திப்பிரிப்படைவார்கள். 'இலக்கியம்' என்ற பெயரில் விற்பனை நடக்கும்.

ஸ்ரீஞ்சனியின் அத்தொகுதியில், திருமணவாழ்வுக்கூள் புத்தகபட்ட சில மனிதர்கள். ஏனோ தானோ என்ற உப்புச் சப்பற்ற வாழ்க்கைக் கப்பால் உடல், உள்திருப்திக்கு அலையும் சில மனிதர்களையே பற்றிய கதைகளையும் அடக்கியிருக்கிறது. இலங்கை இந்தியா மட்டுமல்ல, உலகத்தில் பெரும்பாலான மனிதர்களுக்குத் திருமணம் என்பது, ஒரு சாதாரண மனித எதிர்பார்ப்புகளின்; திருப்தியை முழுமையே படுத்துவதில்லை. வரண்ட திருமணவாழ்வில் ஏதோ ஒரு விதத்தில் 'சந்தோஷம்' தடேம தடேலின் கருத்தை அடித்தளமாக வைத்து சில கதைகளைப் படைத்திருக்கிறார்.

ஒரு சில ஆண்கள். அந்தத் தடேலிற் சிலவள்கைகளில், சாதாரண குடும்ப சமூகநிலையைத் தாண்டி சமுதாயத்தில் ஏதோ ஒரு துறையில் தங்களின் தனித்துவத்தை அடையாளப் படுத்துதும் பெண்களைக் குறிவைத்துப் பொறிவைக்கிறார்கள் என்பதை 'பச்சை மிளகாய்' என்ற கதையில் இலாவகமாகப் படைத்திருக்கிறார். ஓர் எழுத்தாளப் பெண் அப்படி அகப்படும் மனம் சித்தந்த சம்பவம் இக்கதையில் சொல்லப் படுகிறது. இந்தக் கதையில், நூபில்ஸ் என்ற உணவில் அளவுக்கதிகமாக அவர் போட்ட 'பச்சை மிளகாய்' அவள்குப்பு பிடிக்கவில்லை என்பது சமுதாயத்திலிருந்து சில காரணங்களால் ஆண்களுடன் நெருங்கிப் பழகும் சில பெண்களுக்குச் அவர்களையே பாவித்து முடிக் கவிரும்பும் சில ஆண்களின் பச்சப்புவார்த்தகையும். பழக்க வழக்கங்களும் பிடிக்கவில்லை என்று புரிந்து கொள்ளலாம்.

அவரைச் சந்திக்கப் போன எழுத்தாளப் பெண் அவரைச் சந்தித்து விட்டு வெளிக் கிடும் போது. அந்த ஆண் எழுத்தாளப் பெண்ணிடம் ஒரு 'ஹக்' கடைக்கிறார்.

அதசை சாட டாக வதை துக் கொண்டு, அவளும் அவரும் மனரீ தியாக மட்டமல்லால் உளரீ தியாகமும் கவரப் பட்டிருக்கிறோம்; 'என்று அவர் சொல்ல அதை எற்றுக் கொள்ள அவள் மூதலிற் தயங்கினாலும் பின்னர் அவளும் அவரின் ஆசையை ஏற்றுக் கொள்கிறாள். அதன் நீட்சியாக அவள் அவரைத் தொடர், அவர் 'ஓழுக்கத்தின் உயர் மனிதராகி' அவள் தன்னதைத் தோந்தரவா செய்வதாகப் போலிசுக்கு முறைப்பாடு கொடுத்து விடுகிறார். அவள் 'அவருக்குச் சகைஸ்' தொல்லை கொடுத்துதாகப் புகார் வருகிறது. இந் தமாதிரி விடயங்கள் இன்று பரவலாக நடக்கிறது. ஓடுகக் பட்ட கலாச்சாரப் பின்னணியில் வாழ்ந்த பெண்கள் அந்த அடக்குமுறையைத் தாண்டி வளியில் வரும் வரும் போது அவர்களையே சீரழிக்க எத்தனையோ கடைிகள் இருப்பார்கள் என்பதற்கு அண்மையில் பொள்ளாச்சியில் நடந்த சப்பவங்கள் சாட்சிகளாகும்.

2016ம் ஆண்டில் எழுதப்பட்ட 'நிகண்டுகள் பிழைபடவே' என்ற கதையும் கிட்டத்தட்ட இதமோதிரியே இருக்கிறது. 'திரும்ணத்தற்குள் திருப்திதராத வாழ்க்கையைத் தொடரும் ஒருத்தரின் உறவில் இன்னொரு பெண் வருவதும் இவரைத் தன்னுடையவராகக் கருமனைவதும் கதையின் கருத்தாக அமைகிறது. அவள் அவரின் மகள்களால் மிகவும் தரம் கட்ட முறையில் 'வசே' என்று பட்டம் கொடுக்கப்படுகிறாள். ஆண்கள் எப்படி நடந்து கொண்டாலும் அவர்களில் பிழைகிடயாது. ஆனால் தடம் புரண்ட சந்தர்ப்பங்களில் அல்லது ஆண்களால் தடம் புரளப்படவதைத் தரம் கட்டவளாக நடத்தப்படுவது பெண்களே என்பது புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலும் தொடர்கிறது.

2017ம் ஆண்டில் எழுதிய 'சில் வண்டு' என்ற கதையும் ஒரு எழுத்தாளப் பெண்ணுக்கும் விமர்சகருக்கும் ஏற்பட்ட உறவைப் பற்றிச் சொல்கிறது. 'என் இதயப்பிரவமான நன்றியுரையில், அதனைப் பேரையும் குறிப்பிட்டு நன்றி கற்றிய எனக்கு என் குடும்பத்தவர்களும் நன்றி சொல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏனோ வரவில்லை' (பக் 105) என்று அந்த எழுத்தாளப் பெண் நின்கைகிறார். அதனால் அவளும் அவள் கணவனும் குமிடையில் தொடர்ந்த சில மனக் கசப்பான மாற்றங்களால் அவள் வாழ்வில் இன்னொரு கதை பிறக்கிறது. அந்தக் கதைதான் 'சில் வண்டு'. அந்தக் கதையின் கதாநாயகி ஓர் எழுத்தாளர் அவரின் பெயர் ரஜனி. விமர்சகர் பெயர் பிரமே. அவரின் விமர்சனத்தில், தமிழ் பேசும் அழகில் கதாநாயகி ரஜனி ஆழ்ந்து மகிழத் தொடங்குகிறார். அவர் ஒரு நோயாளி. காணசர் வந்தபோதே அதற்கு ஆய்வு வதேச சிகிச்சை செய்ய வேண்டாமென்று அடம் பிடித்த மனைவி பிரிந்து போயிருப்பதாக அவர் சொல்லித் துயர்ப்படுகிறார். இருவரின் உறவும் நெருங்குகிறது. அவர் இரண்டாவது வலையும் செய்துவிட்டு நடுசாமம் வந்து ஏதோ சமதை துச்சாப்பிடும் துயர் கதை அவரில் அவளும் குப் பரிதாபத்தையுண்டாக்குகிறது. ஒருநாள் அவள் அவரைச் சந்தித்து விட்டு வரும் போது ஒரு 'ஹக்' கடைகிறார். இதைப் படித்ததும், கனடாவில் வாழும் தமிழ் ஆண்களுக்கு 'ஹக்' அபிக்கடி தவேபைப் படுகிறதா என்ற கேள்வி எழுந்தது. ஐப்பது வயதான கதாநாயகி, பிரமேடமுள்ள இலக்கியத் தொடர்பு நீட்சியின் மூத்தத்தில் மழ்கி ஐந்து வருடம் கழிந்து எழுந்த போது, பிரமேடம் ஏன் அவர் பிரிந்திருக்கும் மனைவியை விவாகரத்துச் செய்ய முடியாது ரஜனி என்று கேட்கிறாள். அதற்கு எத்தனையோ சாட்டுக்கள். அதன் பின்னர் தான் அவரின் 'ஆண்மையின் சுயரஃபம்' தெரிகிறது. பாலுறவு அலுத்தபின் உறவை வெட்டி விடுகிறார். போலிசாரிடமிருந்து அவரைத் தோந்தரவா செய்ய வேண்டாமென்று ரஜனிக் குச் செய்தி வருகிறது. அவரிலுள்ள ஆத்திரத்தில் அவர் தந்த பரிசுகளை அவரிடம் திருப்பிக் கொடுக்க ரஜனியின் சினகேதி வினோவி சனற்போது அவளிடமும் அவர் ஒரு 'ஹக்' கடைடாராம். இதைப் படித்த போது ஆண்களை நம்பித் தங்கள் வாழ்நாளில் துயர்பட்ட பல பெண்களின் கதைகள் ஞாபகம் வந்தன. நல்ல காலம்

Written by - இராஜசேவரி பாலசுப்பிரமணியம் -

Wednesday, 01 May 2019 04:04 - Last Updated Wednesday, 01 May 2019 13:44

இந்தக் கதாநாயகி அவமானத்தால் தற்கொலை ஒன்றும் செய்து கொள்ளவில்லை. இன்னொருத்தனிடமும் இப்படி ஏமாற மாட்டேன் என்ற தீர்மானத்துடன் அவள் தனது வாழ்க்கையைத் தொடர்கிறாள். இக்கதை கிட்டத்தட்ட 'பச்சை மிளகாய்' என்ற சிறுகதை மாதிரியேயிருக்கிறது.

இதுமாதிரி அனுபவங்கள் எழுத்துலகில் மட்டுமல்ல, ஊடகத்தறை, சினிமாத் துறை, அரசியல் மடேகைகள் போன்ற பல இடங்களில் தொடர்கின்றன. இது எண்ணிக்கையற்ற பண்களின் கதை. கோர்ட்டுக்குப் போய் வல்ல முடியாத 'காதல்' கதைகள். சாதாரண உலகில் மிகச் சாதாரணமாகத் தொடரும் இந்த நாடகத்தை வெளியிற் சொல்ல வடிகப் படுபவர்கள் அதிகம்.

1856ம் ஆண்டில் பிரான்ஸ் நாட்டு எழுத்தாளர் கஸ்டாவா புலுபரேட் வெளியிட்ட நாவலில் வரும் மடம் போவரி. லியோடால்ஸ்டாய் 1878ல் வெளியிட்ட எழுதிய நாவற் கதாநாயகி அன்னா கதத்ரீனா போன்றவர்களைப் படதை நாலாசிரியர்கள். திருமணத்திற்குப் பால் காதலையோ காமத்தையோ தடேய குற்றத் திற்காக அவர்களை மரணமடையப் பண்ணிவிட்டார்கள். திருமண வாழ்வுக்குப் பால் வறோ உறவு தடேய பண்களை இவர் கொலை செய்யவில்லை. அவமானத்தால் அவர்களைத் தற்கொலை செய்யப் பண்ணுவமில்லை.

இங்கிலாந்தின் சனத்தொகை 66.85 கோடி. அதில் 42 விகிதம் விவாகரத்தில் முடிகிறது (2019). 45-49 வயதுகளில் இவரை பெரும்பாலும் நடக்கின்றன. 62 விகிதமானவை பண்களாலயே முன்னடெுகுக் படுகின்றன. 2018ம் ஆண்ட 37.06 கோடி மக்களைக் கொண்ட கனடாவில் 41 விகிதமான கல்யாணங்கள் அவர்களின் முப்பதாவது திருமணவாழ்க்கையுடன் விவாகரத்தில் முடிகிறது என்று தகவல் (20013 சொல்கிறது. ஓர் திருமணவாழ்க்கையின் ஆயுள் சாதாரணமாக 13.7 வருடங்கள் தான் என்று 2008ம் ஆண்டு தகவல் சொல்கிறது. ஆனால் .103.415 எண்ணிக்கை கொண்ட கனடாத் தமிழர்கள் திருமணப் பிரச்சினையைத் தீர்த்துக் கொள்ளாமல் இன்னொரு உறவைத் தடேவது இவரின் கதைகளில் பரவலாகத் தெரிகிறது. இக்கதையை இளம் தலமுறபை பண்கள் படித்து, அவர்கள் 'சினகேதம்' என்று ஆரம்பித்து எதிர்நோக்குப் போகும் பிரச்சினைகளை உணராதலுக்கு இப்படியான கதைகள் முக்கியம் என்பது எனது அபிப்பிராயம்.

rajesmaniam@hotmail.com